

כעבור 13 שנה

הגדוד, שחזרו להיות חבורה ערוב ותוססת.

בכעניי ההפיכה כדמשיק הוכיחו השבוע חוסר-התחשבות בישראלי אחד לפחות. היה זה ראש המטה הכללי של צה"ל, רבאלוף צבי צור. הם פשוט קיל-קלו את תכניתו של צירה לבלות ערב עם החברה. ההודמנות: הכנס הרביעי של ותיקי גדוד 54, גדודו של צירה במלחמת העצמאות. החברה התאספו על פי הזמנה קטנה ב-עתונים ובקול ישראל. תושבי תל-אביב יכלו לראותם מתגודדים מול בית-ספר ביאליק שברחוב ליונסקי. על טפסים שהוכנו מראש רשמו את שמותיהם, כתובתם הנוכחית, תפקידם בגדוד והכינוי שלהם באותם הימים. הם כתבו מודכי פו, בנימין גרינשפאן, שלום קרני, בת-שבע שטריקס, יצחק ור-דינר, צבי ברוק, יעקב לבקוביץ. אבל ספק אם היו מארגני הכנס מזהים אותם. כי אז רחמים מכובדים אלה ידועים יותר בין חב"י ריהם כמוסקה, יומקה, סטאשק, בת-שמונה, איזי, ציווק ויאנקיפירדולה. בסך הכל נראו כחבורת בורגנים היוצאים לטיול עם נשותיהם וילדיהם. אולם ותיקי התושבים של חלק זה של העיר יכלו לזכור התאספויות קודמות של הגב"רים שבחברה. כי כאן היתה אחת מנקודות המיפגש של לוחמי גדוד 54 של גבעתי, לפני צאתם לפעולות.

★ ★ ★

זנחמי הדרום

אפילו נהג האוטובוסים של אנד ש' הסיע אותם למקום הכנס, במבואות חוליקאת — היא שדה-הגפס חלק של היום — היה מלוחמי הגדוד. על כן, כאשר חלפו תוך כדי נסיעה על פני שדות-הקרב של הגדוד, לא היה צורך לצעוק: "היי נהג! עצור רגע!" הנהג ידע בדיוק היכן להאיים כדי לאפשר לנוסעים להעלות זכרונות. ההיסטוריה של גדוד 54 משתרעת ממבואות תל-אביב ועד לשערי הנגב. חייליו — שהתארגנו לראשונה בפלוגות ח"ש תל-אביב של ההגנה — לחמו על גבול יפו, בשכונת-התקחה, בתל-אלי-יש. כאשר נכבשה עמדת ההגנה בבית הקרן הקיימת ליד בית-דגון, נקראו אנשיו ממחנה יונה בתל-אביב לחפות על הלוחמים הנסוגים. אולם כל אלה לא היו, למעשה, אלא הקדמה לפלוגותיו העיקריות של הגדוד. כמו יתר שלושת הגדודים של הטיבת גב-עתי, אפשר לסכמן במשפט קצר: הסימת דרך תל-אביב בפני הצבא המצרי. אמנם השתתפו פלוגותיו גם בקרבות על לטרון והר-טוב, וליתו שירות לירושלים, אולם בראש וראשונה היו אנשיו לוחמי הדרום.

★ ★ ★

126 שמות

ההגך ברדתך לנגב, זכור אותנו. זכך כתוב באותיות נחושת על בסיס

שלום וריקוד בטן

(המשך מעמוד 8)

הישראלים בכלגוד את ההחלטה בשמחה, ולחשו: זה באמת נצחון לישראל. איוה ניצחון? אומנם ביקשו מדינות ערב לגנות את ישראל כראש-גשר לאימפריאליזם, ולוה התנגדו ארינו ואחרים, וחלק זה של ההצעה נפל. אך הועידה החליטה ש-צריך לבצע את החלטות או"ם משנת 1947. האם ישראל מסכימה לזה כפי שתהיה ל-עתונאים האלה וכות לשמוח? החלק שנפל מן ההצעה היה, למעשה, החלק הבומבאסטי, שאינו משפיע בצורה מעשית-לפחות על ישראל. ואילו החלק שאישרו אותו היה חלק המעשי, שאם יבוצע, יכריע את עתיד ישראל.

אומנם על דבר אחד בענין זה אפשר היה לשמוח. החיתור של עבד אל-נאצר בקשר לחלק הראשון של ההחלטה הוכיח דבר, שהעתונאים הישראלים שהיו בכלגוד הת-עלמו ממנו. הוא הוכיח שענין הניטרליזם והצלחת הועידה היו חשובים הרבה יותר בעיני נשיא רע"ם מענין גינוי ישראל. וזה אומר הרבה דברים.

★ ★ ★

ההרפתקנים

פה ושמ בימי הועידה התרחשו כמה דברים מעניינים. שמואל שגב מתעריב ואלקנה גלי מדיעות אחרונות עניינו את שאר העתונאים הישראלים. שניהם תמיד היו ביחד. יהושע חלמיש, גם הוא מ-ידיעות אחרונות, כמעט ולא נראה עם ה-קוליגה שלו, חוץ משעות משלוח המברקים לעתון.

אך שגב נשאר המעניין שבכולם. הוא ראה שחלמיש הצליח להגיע לסולם האוירון של עבד אל-נאצר — ומיד עשה אותו דבר והסתנו לשם. שניהם נראו בשתי תמונות עם נשיא רע"ם. אנשי הבטחון והעתונאים הערביים הרגישו בהם ומיהרו להקים שערוריה שלמה. ביום הראשון של הועידה נלקחו התעודות מהעתונאים הישראלים. היה ברור שאנשי הבטחון הערביים תכננו זאת עם אנשי הבטחון היוגוסלבים, אולי בהצגים את התמונה של שגב ליד עבד אל-נאצר. אדבר אמת. לפני שנסעתי מכאן לחשו באוני כמה חברים ששגב וגלי הם אנשי ה-שב. את שניהם הכרתי רק בכלגראד. כל פעם שאמרתי שלום לעתונאי ערבי או דיי-ברתי איתו, כצא שגב לנכון להעיר לי: "יש לך גישה חופשית אליהם."

פעם נפגשתי עם אחדו בהא אל-דין בקב-לתינים שהומוני אליה כל העתונאים על-ידי אגודת העתונאים היוגוסלביים. החלפנו כמה מילים, כשאנחנו עומדים בין מאות עתונאים. שגב עמד וספר את הצעדים שלנו. כשעזבתי את אחדו, שאל אותי שגב: "על מה שוחחמת? דיברתם יותר משעה?"

יש לציין שקבלת הפנים כולה לא ארכה יותר משעה. מתוך הכרת תודה אציין ששגב היה כל הזמן חביב אתי. אפילו הזמין אותי לארוח-חת-ערב ולבלוי במועדון-לילה. כל העתונאים הישראלים היו אותו ערב ביחד. שגב אמר בעליות שהוא מזמין אותי כדי שאכתוב עליו מאמר השמעה בהעולם הזה. "זו ה-פירסומת הכי טובה", אמר. לבקשתו הצט-רף גם גלי. "אם אכתוב", הבטחתי, "אכתוב רק מה שעשיתם, כולל הבקשה להשמין אותכם."

לזכותם אציין שהם מצאו לנכון להתעבב יחדיו בצירות ישראל בכלגוד, כשהעתונאים הישראלים הוזמנו על-ידי הציר לשיחה קצרה. כאשר יצאו העתונאים, גילו ששגב וגלי נשארו שם.

★ ★ ★

שולחן ועידת השלום

תתפלאו. גם ועידת-שלום ערבית-ישר-אלית נערכה בכלגוד. הועידה החשובה והיקרה היתה צריכה להתקיים במקום חשוב ויקר. היא התקיימה במועדון-הלילה של בית-המלון המפואר ביותר בכלגוד, מסרו-פול.

כמעט כל האורחים — חוץ משני אמרי-קאים — היו עתונאים מארצות ערב או עתונאים מישראל. אפילו רקדנית-הבטן היתה מצריה.

הועידה הגיעה לשיא כאשר עלתה הרק-דנית המצרית על שולחן הישראלים והת-חילה לרקוד. אך שגב לא ידע לשבת ב-שקט. כשהכריחה אותו הרקדנית לשתות את הכוסית שלו עד הטיפה האחרונה, ניסה לנשק אותה והיא קפצה מעל השולחן, אל שולחן העתונאים הערביים.

העתונאים הערביים נראו מרוגזים. כאשר גמרה הרקדנית לרקוד לא מחאו לה כפיים.

התריס הטוב ביותר

משרד הראשי: תל-אביב: רח' פרופ' שור 7 (ליד הקסטל) • טל. 42193

ה, מהנגס א. ארני, רח' תל-חי 6, טל. 69574	בני-ברק, גרוס, רח' הרי דסלר 16, טל. 72896
זילברמן את יעקב, שר' ירושלים 45, טל. 81320	בני-ברק, מאיר, רח' רבי עקיבא 41, טל. 72584
יה, הר, רח' שער הגיא 3, טל. 2651	רמתי-יצחק, אברמוביץ, רח' ירושלים 28, טל. 72500
פ, יגן-דוכן, רח' ביאליק 30, טל. 72500	רמתי-יוסף, בתיים, כליבו, סלע, מ"מ

טיסה בסילון לאיסליה וצרפת

סיור רב רושם של 9 ימים

וכרטיס לתחרות הכדורגל בסורינו לזוכה בחידון

של

ידיעות ספורט

תוספת הספורט המצורפת יום ל-ידיעות אחרונות